

PAGUODOS IŠPAŽINTIS

/ 63 /

Kriš kokius 25 metus aš turėjau tokį nuotykį. Vieną pavakarę mane pašaukė į interesantų kambarį. Kadangi tenai dirbau prie kito kunigo, kuris buvo bažnyčios rektoriumi, tai pas mane interesantų beveik nebūdavę. Dėl to ir dabar nustebau, kad šaukia mane, o ne rektorį. Nulipęs žemyn iš savo kambario dar labiau nustebau radęs moterį. Moteris atrodė labai inteligentiškai /nes tas atsitikimas buvo viename nemažame mieste/, bet man buvo visiškai nepažįstama. Sužinojęs jog reikalas turimas ne pas rektorį, o pas mane, pakviečiau prisėsti ir paklausiau kuo galiu padėti. Viešnia aiškiai veržydamosi iš nemažo ridikiulio išėmė kažkokį pakietį ir padėjo ant staliuko, prie kurio sėdėjome. Padėjo ir mikčiodama pasakė:

- Čia atnešiau jums perskaityti.

Aš dar labiau buvau nustebintas ir savo ruožtu net nieko negalvodamas mašinai paklausiau:

- O kas čia yra?

- Dienoraštis.

- Dienoraštis. O kam jis man reikalingas? - aš jau visiškai neįsijautęs atstūčiau savo viešnią.

Viešnia sumišo visiškai, sumišusi atsisėjo, pradėjo atsiprašinėti, kad paderiusi nemalonumą, bet vis dėl to labai prašanti paimti ir perskaityti.

Į tokią situaciją pakliuvęs, aš nebežinojau kas daryti. Viešnia atrodė labai rimta moteris ar mergaitė. Bet iš kitos pusės nežinodamas nei kas tame dienoraštyje yra, nei dėl ko jis duodamas man, nepažįstamam, o dar kunigui, skaityti. O jeigu tenai nieko

bloga, jeigu žmogus norėjo dėl ko nors pasiklausti, ką nors tokiu būdu pasakyti, iš karto stumti atrodė per žiaurų. Pakartotinai prašomas aš tą dienoraštį, geriau sakant, kažką suvyniotą į baltą popierių, pėmiau, atsiveikinau su keista interese ir sugrįžau į savo kambarėlį. Sugrįžau ir galvoju: kišti negus prie to reikalo, ar ne? Bet paskui, pagalvojęs, jog čia jokio nusikaltimo nedarau ir kiekvienu atveju galiu atiduoti sakristijonui / per jį praše ir gražinti/ perduoti atgal, atsiėmiau paketėlį ir tikrai pamačiau dienoraštį. Labai švariai, tvarkingai parašytą dienoraštį. Ėmiau skaityti, bet nieko ypatingo neužtikau. Tik kokiam 6 ar 7 puslapyje dar labiau nustebęs, negu kad gavęs tą dienoraštį į rankas, perskaičiau štai ką:

" 1945 m. balandžio 17 d., sekmadienis. Po brolio pabėgimo ir motinos mirties aš nebėradu vietos. Nors eik ir pačiai pasidaryk galą. Vienui viena kaip pirštas. Ir kas tave supras, kiekvienam savos bėdos.

ebenurindama kambarįje, sugalvoju pa vakare išeiti kur nors pasivaikščioti, prisiblaivinti. Einu pro mūsų męgtąją bažnytelę. Girdžiu groja vargonai. Vakarinės pamaldos. Sakau uželsiu ir pasimelsiu; gal prašys tas liūdnumas. Ir užėjau. Atsiklaupiau kiek nuošaliau prie altoriaus ir pravirkau. Dieve, kaip sunku gyventi pasaulyje. Vyko pamaldos. Žmonių buvo pilna bažnytelė. Apsireminusi pakėliau galvą ir lyg tąčią pamačiau netoliese klausykla. Joje sėdėjo kunigas, o šie žmonių išpažinties nebuvo. Keikia pasinaudoti proga ir atlikti išpažintį: senokai bebuvo. Pirmą sykį gyvenime taip jos priejau. Po jos pamačiau, kad gyventi dar galima..."

Tada aš supratau dėl ko tas asmuo norėjo man pasipasakoti dar ir kitus dalykus iš

savo gyvenimo.

XXXXXXXXXXXXX

Jums gal kiek keistai atrodo, kodėl aš čia papasakoju tą atsitikimą. Tačiau aš jį ne slepiu sau papasakoju. Jis turėjo būti įšanga į šį pamokslėlį, kuris kalbės apie pagūdą išpažintyje. Atgailės sakramentas mums yra brangus dėl to, kad jis mus prieš Dievą nuteisina, iš blogų padaro gerus. Ir kas gerai jį panaudoja, tas gali pastebėti, kokią palaimą jis neša atgailojančiam. Tačiau išpažintyje yra ne vien atgamtiniai momentai, o ir žemiškoji pusė, psichologiniai momentai, kuris, tačiau labai dažnai ir beveik visų užmiršamas. O tas momentas išplaukia iš praečiausio dviejų būdinių susitikimo. Jūs, mane, esate šgirdeję, kaip žmonės sako: "Kai išsipasekoji, pasidaro lengviau". Tai yra tikra gyvenimiška tiesa. "Eigu pasidaro lengviau, kai žmonės pasipasekoja savo bėdas tėvai, ar motinai, vyrui ar žmonai, draugui ar draugei, tai kaip turi būti palengvėti po pasipasekojimo savo nuodėmklausui, kuriam galima pasekyti dalykai, kurių nedrįstame pasekyti patiems artimiausiems asmenims. Mes kiekvienas turime įvairiausių dvasinių sunkumų, kurių pašalinti negali nei tėvai, nei vaikai, nei vyrai, nei žmonos. Mums reikia tokio būdinio, kuris stovėtų aukščiau anų visų ir kuris drauge su mumis būtų atsidavęs labiau, negu tėvas ar motina. Nes, pagaliau, mūsų sunkumai gali būti iškilę ir su jais, o tada jie nebegali mums padėti. Tik vieni vienai vienas asmuo, kunigas klausykloje tokiais atvejais mums tegali pagalbėti. Tik jis vienas čia tegali būti bešališkas, visiškai mūsų reikalingai atsidavęs. Tik su jais juo mes tegalime išsiaiškinti kilusius abejojimus, išspręsti klausimus, gauti patarimų, užuojautos, pagalbos

O nuraminimui mums nedaug ir tereikia. Svarbu tik pajauti šalis savęs tikrą bičiulį, kuris mūsų reikala supranta, nors ir nieko konkrečiai negali padėti, bet drąsiai su mumis tai gali aptarti, pasiūlyti, kas mums nesiūku, suteikti būti kantriais, sukelti viltį, pasitikėjimą savimi, pabrėžinti. Jo objektyvus žodis gali mus pakelti, nes jis gali pasakyti, kokie mes iš tiesų esame: kad mesame jau tokie blogi, kaip kartais mums patiens atrodo, kad dar galima kai kas padaryti ir iš bėdos išsivaduoti. Pagaliau jeigu to ir negalima padaryti, nes daug nuo daug ko mes priklausome, tai jo žodis, kad tiesa yra mūsų pasaulyje, kad mes einame geru keliu, nors ir labai dėl to sunku, juk labai sustiprina, paguodžia. Mes galime aukotis nepalyginamai daugiau, negu kartais gyvenimas iš mūsų reikalauja, bet turime žinoti, kad tai ne beprasmiška euka. O nuodėmklensis kaip tik tai mums parodo. Atrodo, jog ir mūsų priešai ne tokie jau blogi, daugiau jie nelsimingi, negu blogi, ir kad pats jų supratimas, nežinint, kad jie to nemato, mus pakelia virš jų, nors būtume jų labiausiai niekinami. O visa tai paguoda, suraminimas. Ir visa tai eina ne iš sakramento, o susidaro dėl prigimtų dalykų panaudojimo. Ši- tai išpažintyje taip pat negalima užmiršti.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Aš manau, kad ir jums gyvenime susidaro panašiai sunkių situacijų, kaip anai mano viešniai, kuri už kunigo griebėsi gelbėtis kaip skęstantis už numestos virvės. Tik jai tai atėjo mažiau nelsuktai, netikėtai, dėl susidejusio gyvenimo aplinkybių. Juk ji iš pat pradžių net nemane eiti išpažinties, kad joje gautų savo skausmui nusiramino. Apie išpažintį ir ji galvojo tik kaip daugelis

apie ją galvoja: nusidėjai, eik išpažinties, kad gautum nuodėmių išrišimą. O nieko negalvojo, kad išpažintyje galima su nuodėmklausia pasikalbėti apie savo bėdas net tada, kada su nieku kitu nebėra kaip pasikalbėti. Ir tada ji pamatė, jog atrado čia Ameriką, su nuostaba tai stengėsi užfiksuoti dienosraštyje, tame intymiausių sielos dalykų sąsiuvinyje ir pasižymėti sau ateičiai kaip nepaprastiausią jos gyvenimo įvykį. Daug jau kartų ji buvoėjusi išpažinties, bet tik tą kartą pamatė tą psichologinį jos poveikį atgaunant dvasinę ligsvarą.

Jūs nebūkite tik atsitiktinumo veikėjai. Jūs mokeskite eiti išpažinties kaip tik taip, kaip galima iš jos paaimti visą, kas tik galima tenai gauti, ne tik nuodėmių atleidimą, bet ir visapusišką pasidalinimą savo gyvenimo bėdomis su nuodėmklausiu. Atsiminkite, jog nuo klausyklos jūs turite nueiti visai kiti žmonės: atgimę ne tik morališkai, bet iš viso prisikėlę dšingiam gyvenimui, su didešne viltimi, su nauju pasiryžimu gyvenimo kovai, su gilia dvasine ramybe. Ir jeigu jūs to nepajaučiate, statykite didelį klausuką dėl savo išpažinties gerumo.

Sigdomas noriu dar čia priminti ir tai, kad išpažintyje neieškotumėte netikros paguodos: nuo seldaus kai kurių kunigelių pagyriną, po kurių kiekvieną kartą nuo klausyklos skarelės kampu šluostantis ašaras dėl to, kad vel iš naujo sušinojo, kokia gera yra, nors iš bažnyčios išėjus pasilieka tokia pat ragana, kokia buvo visą gyvenimą ir bus iki mirties. Šitokios paguodės ieškojimas būtų tik savęs apgundinėjimas. Mano mintyje turima paguoda, kokią teikia išpažintis pas protingą nuodėmklausį yra ne tokia. Kokis gi ji iš tikrųjų yra čia nenupešakojama, o tik

kiekvieno atskirai pajaučiamą atlikus tokią
išpežintį, kokią savo bėdoje atliko ana mo-
teris. Amen.

1968.3.4.